

ACÉL ÉS LAZURIT

*Ne hagyd, hogy a múlt
homályban maradjon!*

finep
selection

H E R C Z J Ú L I A

HERCZ JÚLIA

ACÉL ÉS LAZURIT

Az Arany és Ónix világában játszódik

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

PROLÓGUS

BATH

1807. JÚLIUS

A^{TE HIBÁD!} Sarah Verlow gyomra görcsbe rándult az emlékei közül előtörő kiáltásra. Szemét összeszorította, és arcát a tollpárnájába fúrta.

– Az én hibám... – nyöszörögte. Megérezte a vállán az anyja kezét, ahogy kedvesen, mégis határozottan megfordítja. Az ágy melletti gyertya magasra nyúló, vékony lángja meglobbant, sötét árnyakat vont anyja összeráncolt szemöldöke köré, míg szemében gyengéd szeretet csillogott.

– Nem a te hibád! – nyomott meg minden egyes szót az asszony.
– Baleset volt. Érted?

Sarah lehunyta a szemét. Nem tudott válaszolni. Nem akart válaszolni. Bűnének súlya a mellkasára nehezedett, és fojtogatta.

– Érted, Sarah?! Nem a te hibád!

Sarah bólintott. Mrs. Verlow vonásai ellágyultak, szemében mosoly tűnt fel. Óvón ölelte Sarah-t, megpuszilta a homlokát és a halántékát.

– Minden jól alakul majd, hidd el! – mosolygott rá. Ezt kívánta Sarah is. Hogy minden rendben legyen. Figyelte, ahogy az anyja elegáns mozdulattal feláll.

– Az Életfa tartson meg este is jó egészségben! – búcsúzott Mrs. Verlow, mire Sarah szíve összeszorult. Gombóc nőtt a torkában. Szorosan lehunyta a szemét, és megragadta anyja kezét.

– Mama!

– Igen, levelecském?

– Szerinted Mary hogy van?

A csönd betérítette őket, fojtón, akár a por, amely megül mindent. Halk sóhaj hallatszott, majd újra benyomódott az ágy Sarah mellett. Könnyed érintést érzett a kezén, amire kinyitotta a szemét. Az eddig visszatartott könnycsepp elszabadult, és végigcsordult a halántékán. Meleg, gondoskodó ujjak törölték el a nyomát.

Anyja ovális arca fölé hajolt, kék szemében saját arcmását látta tükröződni.

– Marynek sok pihenésre és nyugalomra van szüksége, hogy minél gyorsabban meggyógyulhasson.

– De mikor? Már egy hónap is eltelt a baleset óta!

Figyelte az anyja arcának rezdülését. Mrs. Verlow tekintete a kinti sötétségbe révedt, mintha át akarna rajta hatolni, felfedezni. Vagy el kívánna rejtőzni a válasz elől.

– Mary nagyon megsérült, levelecském.

A szelíden kiejtett mondatra Sarah megint úgy érezte, mintha hideg ujjak szorítanák össze a torkát. Tudta, hogy ezt fogja hallani. Mégis minden este megkérdezte. Mert meg kellett tennie. A sikoly újra felhangzott az elméjében, és úgy vágott bele, akár kés a húsba.

A te hibád!

Megérintette a nyakában hordott, fa alakú medált.

– Mi lenne, ha holnap odaadnám neki?

– Nem! – csattant fel az anyja, mire Sarah egész testében megremevedett. – Nem! Tudod, hogy nem veheted le. Mrs. Langton megmondta, hogy nem teheted. Emlékszel?

Sarah bizonytalanul bólintott. Alig emlékezett az öt évvel ezelőtti látogatóra. Csak fekete ruhája és beesett, sápadt arcában fénylő, mohazöld szeme rémlett neki. De nem akarta az anyját még inkább elszomorítani.

– Ez fog neked utat mutatni, ha elérkezik az idő. Addig is megvéd. Nem adhatod át másnak. Ha megteszed, meghalsz!

– De...

Az anyja újra átölelte, Sarah-t rózsailat lengte körül, nyugtató simogatás futott végig a hátán.

– Tudom, hogy segíteni akarsz Maryn, de meg fog gyógyulni, az Életfa nélkül is. – Hosszú csók hullt a homlokára, majd anyja lágyan visszanyomta a párnákra. – Most pedig aludj!

– A gyertyát, kérlek, hagyd égve!

– Rendben. Most azonban aludj! – mosolygott rá az anyja, majd kisuhant a szobából.

Sarah sóhajtott. Hiába hunyta le a szemét, mindig ugyanazt a jelenetet látta maga előtt. A rohanást, ahogy Maryvel a szoknyájukat felkapva iramodnak át a réten, egészen a hatalmas tölgyfáig. A mögöttük felhangzó figyelmeztető kiáltással mit sem törődtek, és a fához érve Sarah levetette magát a fűbe. Felette a fa levelei zizegtek, napfény villant ide-oda, mintha csapdába esett volna. Tenyere alatt érezte a fűszálakat, majd Mary huppant mellé kifulladásra. Barna hajuk elvegyült a fűvel.

– Gyors vagy! Honnan van ennyi erőd?! – lihegte a barátnője, miközben kézfejjével dörzsölte izzadt homlokát. – Egyáltalán hallottad, mit mondott Miss Almand?

Sarah megvonta a vállát, és egyetlen, sima mozdulattal felült. Pillantása elkalandozott a szövevényes mintába hajló ágak közé.

– Versenyezzünk, ki ér fel előbb a fa tetejére!

– Megőrültél? – hápogta Mary. Barna szeme úgy meredt rá, mint ha még egy feje nőtt volna. – Mit fognak szólni, ha megtudják? – pislogott a távolban feltűnő, apró alakra.

Sarah is a feljük siető Miss Almandra pillantott.

– Mire ideér, már fel- és lemásztunk – pattant fel, és a derekán körbefutó szalagot használva feljebb kötötte a szoknyáját. – Végre kiszabadultam a szobámból, és te is itt vagy! Mi kell még? Talán félsz, hogy fára mászásban is legyőzlek?

– Csak figyelj! Fent leszek, mire kettőt pisloghatnál! – veselkedett neki Mary is.

Egyszerre ragadták meg a hozzájuk legközelebbi ágat és húzták fel magukat. Nevetve néztek össze. A fakéreg Sarah tenyerébe nyomódott. Talpa alatt zuzmó és moha morzsolódott össze és pergett le a törzsről. A levelek haragos mormogással zörögtek, a faágak recsenetek, ahogy egyre magasabbra kapaszkodtak.

Mary merészen és fürgén mászott egyre feljebb és feljebb, lehagyva Sarah-t.

– Na, ki fog győzni? – nevetett.

– Csak vigyázz! Mert itt jövök mögötted!

Reccs!

Sarah felkapta a fejét. Mary a levegőbe markolt, arcán a döbbenet és az ijedtség feszült egymásnak. Sarah utánakapott. Ujjai között érezte a ruha szövetét, egy kéz kulcsolódott a kezére.

A sikítás a fülébe vájt, és összerántotta izmait.

A hirtelen mozdulattól és az egész testére nehezedő súlytól elvesztette az egyensúlyát. Ujjai közül kicsúszott, lába alól kifordult az ág.

Megpördült körülötte a világ, és mintha minden lelassult volna egy hosszú szívdobbanásnyi időre. Ujjai görcsös mozdulattal kaptak a mellette elsuhanó levelek és ágak után. Hiába. Kiáltás tört elő torkából, majd még egy, aztán csend.

Puff!

A hátára zuhant. A levegő kiszakadt belőle, szemét könnyek futották el. Egy pillanatra úgy érezte, minden porcikáját meg tudná számlálni. Levelek pördültek alá némán, és megtelepedtek rajtuk és a tájon.

Fülében zubogott a vére, a föld meg-megrezdült, ahogy Miss Almand rohanva közeledett feléjük. Sarah ujjai összezáródtak, de Mary keze helyett a dunna szorult a tenyerébe.

A váson érintése kiragadta az emlékei közül, szemhéja felpattant. Oldalára fordult, pillantása a már majdnem csonkig égett gyertya fel-fellobbanó lángjára tapadt, ahogy kapkod az élet után.

Az én hibám. Én beszéltem rá Maryt a versenyre.

A kinti sötétséget egy pillanatra szétszaggatta az eget kettészelő fényoszor. A hajladozó fák sziluettje kirajzolódott, majd újra egybeolvadt a feketeséggel.

Dörr!

A hang végigrobajlott a szobán. Sarah szíve megriadt őzként ugrott meg. A lány magához ölelte a nagy tollpárnát, és mozdulatlanul figyelt. A gyertya fénye remegő árnyakat rajzolt a falakra. Az újabb dörrenés már épp elhalt, amikor halk csörömpölés ütötte meg a fülét.

Lehet, hogy a mama sem tud aludni. Talán megkérhetném, hogy most az egyszer aludjunk együtt.

Nagyot sóhajtott. Óvatosan csusszant ki az ágyból. Talpa alatt halkan nyikordult a padló. A vékony hálóruhán könnyedén áthatolt

a hűvös levegő, amitől megborzongott. Az ajtó hangtalanul nyílt ki, mielőtt odaért volna.

– Mama – fordult Sarah az ajtóban megjelenő árny felé, de a mondat további része a torkára forrt.

Újabb villám csapott le, és a fénye egy pillanatra megvilágította az ismeretlen, tetőtől talpig feketébe öltözött férfit.

Sarah egyszerre sikoltott és ugrott hátra. A hálóból nyíló másik ajtóhoz szaladt, ami a fürdőhelyiségen keresztül vezetett a nevelőnője szobájába. Felrántotta, és tovább rohant.

– Miss Almand! – sikította, hátra sem tekintve.

Rohanó léptek zaja közeledett felé.

Talpa a hideg és kemény padlón csattant, szíve dübörgött. Már csak két lépés, és eléri az ajtót. Kinyúlt a kilincs felé, ám egy kar fonódott a derekára, és visszarántotta. Egy mellkasnak csapódott, hideg fémcsatok és gombok nyomódtak a hátába.

Felsikított és hátrarúgott. Ujjai belemartak a férfi karjába, de csak a ruhát és a keményre cserzett bőrt érte. Körme behajlott, fájdalom száguldott végig a karján. Újra sikított és újra rúgott. Célt ért, mert elengedték, és a padlóra zuhant. Térde és tenyere lüktetett, szemét könny homályosította el. Az elkeseredettség lökte előre, egyenesen a nyíló ajtó felé.

Miss Almand rémületbe gyűrt arcán vonaglott a kezében tartott gyertya fénye. Kéz nyúlt felé, belekapaszkodott. Fentről lábdobogás hallatszott. Sarah tudta, a cselédség is felébredt.

Meg fog menekülni! Már biztonságban érezte magát, amikor újra megérezte a derekát átfonó kart. A kemény alkarvédő a hasába nyomódott.

Acél csillant, surranás szelte át a levegőt. A tőr Miss Almand vállába vágódott. A hálóruga fehérségén a vér úgy terjedt szét, akár a

rothadás. A nevelőnő szeme fennakadt, a gyertya megremegett, és kifordult a kezéből. Térde megbicsaklott, teste a padlóra zuhant.

Sarah felsikoltott.

– Ne! – Megpróbált szabadulni, de szájára bőrkesztyűs kéz tapadt. Orrába torokkaparó szag kúszott, a rémület vad vágatába hajtotta a szívét.

Menekülni!

Izmai azonban elgyengültek, agyára tompa köd ereszkedett, elnyomva minden gondolatot. Még érezte, ahogy felemelik. Váll nyomódott a hasába, feje és karjai tehetetlenül lógtak, de a világ már elsötétült előtte.

II. FEJEZET

LONDON

TÍZ ÉVVEL KÉSŐBB

— **G**YERE, RONGYI – suttogta Sarah az elnyűtt, szalmával kitömött babának, amit hat évvel ezelőtt készített Tessának az innen-onnan elcsent keszkenőkből. Gyengéd mozdulattal söpörte le róla a piszkot, nehogy leszakítsa róla a két gombszemet.

Felsóhajtott, és megsimogatta a foszladozott baba rongyhaját, ami a rászáradt kosztól szinte feketének hatott.

Legszívesebben itt hagyta volna, ám tudta, Tessa egy tapodtat sem mozdulna nélküle. Bárhová ment, mindig magával vitte az inge alá csúsztatva. Hiába mondta neki, hogy akadályozni fogja, Tessa csak nevetett.

— Szerencsét hoz – kacsintott rá. – Hiszen te varrtad, csak nekem! Így mindig velem vagy, és vigyázol rám! Tudod...

Most Rongyi mégis itt van. Egyedül...

Arra gondolt, majd rábeszéli Tessát, hogy égesse el, ha végre új életet kezdenek. Vagy hajítsa el a kikötőnél. Még egyszer megsimogatta a játék babát, amikor a helyiségbe nyíló ajtó kivágódott. A fa megreccsent, ahogy a falnak csapódott.

Sarah összeresztette és odanézett. Az ajtóban az Osonók egyik tagja, Michael állt. Szőke haja fürtökben tapadt verejtékes homlokára, lihegve támaszkodott a félfának.

– Baj van!

A rekedt hangtól Sarah minden izma megdermedt. Pislogás nélkül meredt a férfit, akivel néha megosztotta félelmeit és aggodalmait. Csak Michael tudta, mire készül aznap Tessával: szökésre. Itt hagyják Londont és Angliát. Elhajóznak Amerikába, ahol végre szabadok lehetnek.

Szabadság! Nem kell többé lopniuk, éhezniük és nyomorogniuk!

– Tessa?! – préselte ki magából az egyetlen szót, ami eszébe jutott. Michael bólintott.

Sarah olyan erővel szorította a zsákot, hogy ujjpercei kifehéredtek. Tessa! Tessa bajban van! Legszívesebben felsikított volna, és rohan a megmentésére. Pontosan ugyanúgy, ahogy három évvel ezelőtt tette, amikor a lány, akit hűgként szeretett, nem ért haza a többi gyerek tolvajjal együtt. Az aggodalom hullámokban borította el. A klántagokat azonban egyáltalán nem érdekelte a kislány. Azt az elvet vallották, mint a Vezér: a gyerekek könnyen pótolható eszközök csupán. Sarah a keresésére indult. Órákon át kutatta, mire megtalálta egy fán kuporogva, alatta pedig kutyák csaholtak és vicsorogtak. Sarah elhajtotta őket, majd megállt a fa alatt, és felnyújtotta érte a kezét. Átfagyott ujjak kulcsolódtak a karjára, a nyakára, amit vékonyka láb követett a derekán. Hideg orrocska, könnyű áztatta arcocská sárgult a nyakához, és reszketegen puszilták meg egymást, majd Sarah remegő lábakkal újra útnak indult, mielőtt a kutyák visszatérnének.

Kintről csaholás szüremlett be, mire megrázkódott, és újra Michaelre nézett.

– Mi történt? – Megkötötte a derekán a lábszára közepéig érő nadrágot, majd begombolta a koszos ing gallérját, amit a szakadt mellény tartott össze.

Magára kanyarította köpenyét, és a férfi mellett kiperdülve, sietős léptekkel indult meg a sötét folyosón. A férfi kezében viharlámpással követte, a fény vergődött körülöttük, miközben a falak két oldalról strázsálták lépteiket. Örülten dobogott a szíve, tenyere izzadt, melle sajgott a leszorító kötéstől. A férfi határozott léptei dobbantak mögötte, miközben beszélni kezdett:

– Tessa elszúrta a küldetést. A Vezér tombol.

Sarah állkapcsa megfeszült, megszorította lépteit a cellaszerű szobák néma ajtajai előtt.

Elképzelte magukat, ahogy az Újvilág felé tartó hajón állnak, Tessa átöleli, és jókedvűen kacag, ahogy csak olyankor szokott, ha a padlóra rajzoltak faszéncarabokkal vagy hamuba mártott ujjal.

Mint néhány napja is tették. Ott kuporogtak a szobájuk padlóján, amikor Sarah eldöntötte, hogy meg fognak szökni.

– Mutasd a cicabetűt! – kérte gyenge hangon Tessa. Egy krumpli, egy kör, két kifli és egy-egy kicsi háromszög.

– Most te jössz! Rajzold meg a farkincáját! Az lesz a...

– Cicabetű! – nevetett Tessa, és a hamuba nyomott ujjával már húzta, gömbölyítette is a farkincát. – Így jó? – nézett rá csillogó szemmel, miközben kézfejjével megdörzsölte az orrát. Koromcsíkot húzott keskeny arcára.

– Ügyes vagy! – dicsérte Sarah, és megsimogatta a haját. – A kígyó menne egyedül?

Tessa szemében huncut fény csillant.

– Ha mesélsz utána!

– És miről meséljek?

– Egy kislányról, akiből hercegnő lesz!

Sarah bólintott. Abban a pillanatban elhatározta, hogy megszöknek. Új és szabad életet kezdenek.

A hajó másodtisztje szerint könnyedén szerezhet ott munkát, mivel szorgos kezekre nagy szükség van. Ha pedig a viteldíjon felül még némi pluszaranyat ad neki, akkor akár házvezetőnek is beajánlja pénzes családdhoz. Igen, így lesz. Rendes munkája lesz, amiért fizetést kap. Spórolni fog. És ha sikerül némi pénzt összegyűjtenie, akkor akár boltot is nyithat. Egy anyagkereskedést, nem olyan nagyot, mint amilyen a Grafton House a New Bond Streeten, hanem kisebbet.

Egy sokkal kisebbet.

És elküldi Tessát iskolába, a költségét majd a boltja bevételéből fedezi.

Vagy ha ez nem sikerül, akkor megpróbálkozik a másik lehetőséggel. A földfoglalással. A kiáltvány szerint, amit meglobogtatott a tisztt, területfoglalókat keresnek. A hatalmas megműveletlen föld csak rájuk vár. Olyan bátor nőkre és férfiakra, akik nem riadnak meg egy kis nehézségtől! És akkor majd ott! Egy új világ, egy új élet, ahol mindent újrakezdzhet, mert itt csak az örökös félelem és nyomor vár rájuk. A rettegés attól, vajon mikor fog a Vezér úgy dönteni, hogy a Segédnek dobja őt vagy Tessát.

Távolról csattanások és nyögések hallatszottak. Sarah tudta, hogy csak néhány céhtag gyakorol, de most minden zihálásban Tessa kiáltását hallotta, minden ütés olyan volt, mint egy-egy ostorcsapás. Le-robotgott a lépcsőn.

A földszintre ért, ami leginkább hatalmas kocsiszínre hasonlított. A céh férfi tagjai, akik főleg bérgyilkossággal foglalkoztak, és a klán védelméért, illetve a biztonságért feleltek, eszeveszetten gyakoroltak.

Tompa fegyverek koppantak, amit káromkodás és lábak dübörgése kísért.

A terem túlsó oldalán lépcsősor indult a mélybe, amely feneketlen lyukként nyelte el az áldozatokat, és csak keveseket böfögött vissza. Bár a helyiséget betöltötte a fáklyák lehelte füst- és a csípős izzadságszag, Sarah mégis érezni vélte a lyukból előkúszó torokkaparó bűzt. A rettegés görcsbe rántotta a gyomrát. Szívverése felgyorsult, izmai megfeszültek, de mintha kígyó babonázta volna meg, mozdulatlaná dermedt.

– Levitték? – suttopta, és magában azért fohászzkodott, hogy ne így legyen. Aki elbukott, arra a Vezér hangulatától függően várt a Segéd asztala vagy a Pillangóház a Covent Gardenben.

A Segéd... A szó visszhangzott az elméjében.

Sarah eddig csak az éves ellenőrzéskor érezte a bőrén az ujjait. Már a gondolattól is felállt a karján a szőr, szíve életéért verdeső madárként remegett mellkasában.

– Nem. Amikor érted mentem, még hátul volt a Vezérrel – felelt Michael.

Sarah mély levegőt vett, hogy megnyugodjon. Tudta, hogy óvatosan kell eljárnia a klánvezetővel. A hátsó részből leválasztott terem felé indult.

– Tehettél volna valamit – mormogta összeszorított foggal.

– Amit tudtam, megtettem. Érted mentem. Azt gondolod, hogy olyan könnyű volt kilógni onnan?

– Alig négy óra múlva sül ki a derelye... Egyáltalán mit keres Te-sa a Vezérnél? – vetett Sarah egy oldalpillantást Michaelre. – Nem kellett volna itt lennie. Vissza kellett volna küldenie Tommal és Sammel a zsákmányt.

– Nincs szajré. Tessa elszúrta.

Sarah megtorpant, és megrázta a fejét.

– Az nem lehet! – A közelükben gyakorlatozó páros feléjük fordította a fejét. Sarah rájuk meresztette a szemét, mire visszatértek a tevékenységükhöz. Sarah folytatta: – Tessa ügyes.

Michael horkantott.

– Tom szerint túl vakmerő volt. Mindent akart, és ez lett a vesztük. Majdnem bepokrócozták őket.

– Tom szerint! – legyintett Sarah, és elindult. – Hogyne! És te elhitted! – Emlékeztette magát, hogy határozottnak kell tennie a Vezér előtt, ha nem akarja, hogy minden terve dugába dőljön.

Michael megragadta a felkarját, és maga felé pördítette.

– Az, hogy te úgy gondolsz Tessára, mint a húgodra, még nem jelenti azt, hogy hibátlan!

Sarah kirántotta a karját a szorításból.

– Persze, pont most hibázna, mi?! – sziszegte.

Michael kifejezéstelen arccal nézett rá.

– Tom a csapatuk kapitánya. Miért kockáztatná a sikerét?

– Mert félti a pozícióját.

Michael széttárta a karját.

– Vagy Tessa tényleg elszúrta.

A mondat kígyóként tekeredett Sarah szívére. A torka összeszorult, és a magány teljes súlyával beterítette, amely azóta elkerülte, hogy megismerte Tessát. A fogadott hűgán kívül senkije sem volt. Őt tekintette a családjának. De most a gyakorlatozók fegyvereinek minden egyes csattanása az Osonók egyik fő szabályára emlékeztette: csak magadra számíthatsz!

Sikoly hasított végig a termen.

– Kérem, ne! Könyörgöm!

Sarah gerince megfeszült. Ezer közül is felismerte volna Tessa hangját.

A lány hat évvel ezelőtt került a céhhez, alig hatévesen, és őt jelölték ki mentorának. Ugyan az Osonók között hamar megtanulta, hogy elsőként magával kell törődnie, Tessával szemben azonban nem tudott közömbös maradni. Miatta küzdeni akart. Magáért, a szabadságért, és attól fogva Tessáért is. Talán azért is, mert a lány a gyerekkori önmagára emlékeztette. Amikor csak tudott, hozott neki egy-egy narancsot, karamellbe forgatott almát, foltozta a ruháit, megvarrta neki Rongyit, írni tanította. Még az Újvilágba is miatta akart elmenni.

Úgy szorította össze az állkapcsát, hogy a foga is belesajdult. Megmenti Tessát! Még ha ez lesz az utolsó tett is az életében! Megpördült, és egyenesen a Vezér számára elkülönített és őrkkel védett szobához sietett.

– Találkozóm van – vetette oda Billnek, és a kezébe nyomta a törét, megakadályozva ezzel, hogy a férfi végigtapogassa fegyver után kutatva. Belépett.

A nyers, hússzínű téglafalak vörösét szerteszét koszos malterfolatok szabdalták fel, a plafonról lógó vaslámpásokban és az asztalon álló tartóban égő gyertyák fénye vibrált. A Vezér a helyiség egyetlen székében terpeszkedett olyan hanyagul, mintha senki sem tudna neki ártani. Tessa a Vezér csizmás lába előtt zokogott. Tőle néhány lépésnyire ott állt a lepényképű, nyúlánk Tom. Sarah legszívesebben behúzott volna egyet annak a suhancnak. Kényszerítenie kellett magát, hogy mély levegőt vegyen, miközben Tessához sietett, és mellé roskadva szorosan magához húzta. Fél szemmel látta, ahogy Michael halkán becsukja mögöttük az ajtót.

Sarah biztató szavakat susogott a kislánynak, miközben felálltak. Reménykedett benne, hogy Tessát csak a legtöbbet ígérő madárnak fogják adni, nem a Segédnek.

– Nem hívattalak. – A Vezér hangja karomként mélyedt Sarah bensőjébe, tekintete megvetően pihent a nőn, majd továbbsiklott Michaelre. – Tüntessétek el ezt a lányt! Üzenj a Pillangóknak! Holnap este árverést tartunk.

– Nem! – sikította Tessa, és görcsösen kapaszkodott Sarah-ba. – Ne! Sarah!

Sarah védelmezően ölelte át, miközben letérdelt elé.

A két strázsa belépett.

– Minden rendben lesz! – súgta Sarah, és az inge alól kihúzta Rongyit, és Tessa kezébe nyomta. – Ne feledd, mindig veled vagyok! Megmentelek!

A két strázsa megmarkolta Tessa mellényét, és egyetlen szó nélkül kirántották Sarah kezei közül a lányt.

Érezte, ahogy a karok még felé kapnak, megpróbált biztató mosolyt kényszeríteni magára, de attól rettegett, hogy a gyomrát szorító félelem a legapróbb rezdülésében is meglátszik.

– Sarah! – Tessa sikítása végigvágott rajta.

Át akarta ölelni, meg akarta védeni. Maradj nyugodt, üvöltötte hangtalanul önmagának, miközben a bensőjét a rettegés falta. Kezét ökölbe szorította, körmei a tenyerébe vájtak. A fájdalom áttört dühe ködfalán, és segített abban, hogy mozdulatlan maradjon. Mint-ha saját magát látta volna tíz évvel ezelőtt, amikor rádöbbsent, hogy mi célból került ide. Ugyan nem emlékezett arra, hol élt addig, csak a Vezér elmondása alapján rakta össze a képet. Meg aztán a többiek is épp ugyanarról a sivár és kilátástalan helyről jutottak ide, mint ő. A nyomornegyedből.

Miként is kezdhetne új életet Tessa nélkül? Meg kell mentenie. Erre csupán egyetlen lehetőséget látott. Tudta, hogy esélye sem lenne az átszállítás közben megszőktetni. Meg tudta magát védeni, és a kevésbé képzeteket le is győzte, ám az erőssége a tolvajlás volt. Egy képzetlen férfit még le tudott volna ütni, de esélye sem lenne a céhtagok ellen. Ellenben tudta, hogy mit kell felajánlani a Vezérnek.

– Adjon neki még egy esélyt! – vetette fel a fejét, és egyenesen a Vezérre meredt.

Csönd zuhant rájuk. Tessa szeme elkerekedett.

A Vezér kiegyenesedett. Pillantása az övébe fúródott. Nyakán megfeszültek az izmok, majd újra elernyedtek. Olyan simán és könnyedén mozdult, hogy Sarah észre sem vette, és már előtte állt. Durva, bőrkeményedéses kéz ragadta meg az állát. Mintha satuba fogták volna: érezte a csontroppantó nyomást.

Sarah szája kiszáradt, és minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne kezdjen remegni. Pislogás nélkül meredt a feneketlen mélységű szemekbe.

– Még egy esélyt? – horkantotta a férfi. Sörtől és olajos haltól bűzlő lehelete Sarah arcát érte.

– Volt már rá példa. Tom esetében.

Az állkapcsát szorító fogás nem ernyedte el. Sarah próbált könnyed hangot megütni, amennyire lehetségesnek tartotta.

– Megszerzek bármit... Bármit – ismételte nyomatékosan.

Az árnyak mozdulatlanul terpeszkedtek a falon.

– Bármit. – A Vezér szeme megvillant a gyertyafényben, szája szélét elhúzta, a szeme körüli ráncok elmélyültek.

– Mondja meg, mi kell, és honnan!

– Ma éjjel hozd el az 1300-as évekbeli Felföld térképét az Audley Street tizenötből!

– Elhozom.

A Vezér elengedte az állkapcsát, majd széles mozdulattal szétvetette a karját, és hátrébb lépett.

– Nézzétek! Végre valaki, akinek elég vér van a pucájában, hogy betörjön Feather vikomtjához!

Sarah-nak semmit sem mondott a név. Egy dologgal törődött csak, a könnyeit törölgető Tessával.

– Ha megszerzem, elengedi őt.

– Hogyne. – A Vezér úgy méregette, mint a macska, aki most dönti el, vajon egy ugrással el tudja-e kapni a galambot, mielőtt az tovarebbenne. – Ha kudarcot vallasz, mindkettőtöket eladlak a pilangóvásáron. Ha pedig senkinek sem kellett...

Nem kellett befejeznie a mondatot, Sarah így is pontosan értette. Semmi kétsége sem volt afelől, hogy egyetlen madámnak sem kell majd egy olyan vénlány, mint ő. Aminek az lesz a következménye, hogy végül a Segéd asztalán fog kikötni. Ám inkább öngyilkos lesz, mint hogy élve odakerüljön.

Ami pedig Tessát illeti... Torkát a féltés szorította össze. Már sokszor volt szemtanúja annak, hogy a küldetésen megbukott lányok egy-egy madám karmai között végzik. Sokan idomulnak, sokan megtörnek, és véget vetnek az életüknek. Biztos volt benne, hogy Tessa az utóbbiak között végezné. Megborzongott. Ezt sose fogja hagyni. Megszerzi azt a nyomorult bőrt, és utána itt hagyják Londont.

Sarah a háztetőkön surrant végig. A fekete égboltot tűhegynyi lyukként szaggatták szét a csillagok. A hold elé fátyolfelhők úsztak, tompítva sápadt fényét. Egy macska egyensúlyozott az ereszen. Sárga

szeme megvillant az utcai lámpák világában. A háztetők háborgó tengerén a kémények cölöpökként dőttek az ég felé. Az utcán kocsik gördültek tova a hónap utolsó báljainak egyikére, vagy indultak el az üdülővárosokba, hogy utasaik ott pihenjék ki a szezont. Néhány járókelő sietve róttá útját, könnyű célpontot nyújtva a zsebeseknek.

Pár perc elteltével Sarah visszaereszkedett az utcaszintre, és úgy iramodott tovább a házak falánál, megbújva az árnyékokban. Sietnie kellett, hogy még elérhessék a hajót. Ez lesz az utolsó feladat. Az utolsó lopás. Nincs több. Új életet kezdenek, ezért ennek muszáj sikerülnie!

Megérkezett. Szemben vele, az utca másik oldalán a magas, kovácsoltvas kerítéssel körbevéve szabadon nyújtózkodott a ház.

Lovas kocsi zörgése vonta magára a figyelmét. A fiáker elé fogott ló patái csattogtak a köveken, majd a kocsi megállt éppen a vikomt házában. A bejárati ajtó kinyílt, és egy libériás inas jelent meg, kezében gyertyával. Ugyanekkor a kocsiból egy köpenyes nő szállt ki, vörös ruhájának széle fodrozódott lépte nyomán, ahogy eltűnt a házban.

Kései vendég, aki a ház asszonyához érkezett, vagy pillangó. Bármelyik is legyen, sokkal többen vannak a házban, mint amennyire Sarah számított. Miért nem vonultak vissza a birtokukra, vagy töltilik a nyarat valamelyik üdülőhelyen? Mégsem lesz olyan könnyű ez a lopás, mint ahogy tervezte...

Visszafojtotta a nyelvére toluló szitkokat. Mozdulatlanul figyelte az emeleti ablakokon keresztül kiszűrődő világosságot. Fent, a padlástér cselédszállásán egymás után hunytak ki a remegő fények. Ám az első emelet dupla ablakos szobájában továbbra is makacsul világítottak.

A klán egyik legjobbjá, emlékeztette magát. *A vikomtot úgyis lefoglalják, észre sem fogja venni, hogy ott vagyok. Kell az a térkép! Nincs időm tovább várakozni! Most!*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Körülkémlelt. A fiáker már eltűnt, és az utcán sem járt abban a pillanatban egy lélek sem.

Ellökte magát a tömör téglafaltól, és eliramodott. Alig csapott több zajt egy surranó egégnél, ahogy átrohant az utcán.

Lába alatt megrezsent a vaskerítés, amikor átlendült rajta, majd halk huppanással landolt a másik oldalon. Meglapult egy hosszú percig. A kandeláberek fényfoltokat leheltek a kavicszal szórt udvarra és a kétfelé futó pázsitra. Lehajolva, függén osont a ház hátsó bejáratához. Orrát virágillat simogatta, miközben a magával hozott dróttal a záron matatott. Csak két szívdobbanásnyi időbe telt, és kattan a zár. Belépett a konyhába. A tűzhely langyos meleggel lehelte be a tágas helyiséget. A fémedények tisztára sűrűlva lógtak a kampókon, a parázs vörhenyes fénye csúszkált rajtuk.

Sarah továbbosont egészen az előtérbe. Sötét lépcső kanyarodott felfelé, a faragott korlátan a kintről beszűrődő fény derengett. A lépcső feletti falfestményen magasra érő hegyeken pamacsos fák nyújtózkodtak a felhők felé. Különös... és igéző. Vonzotta, meg akarta érinteni, hogy lássa, nem valódi, csupán egy festmény.

Nem! A térkép a fontos.

Sorban benyitott az előtérből nyíló ajtókon, míg rátalált a dolgozószobára, amelynek falait polcok borították, amennyire meg tudta állapítani a szinte vaksötétben. Az ajtót nyitva hagyva meggyújtotta a fal mellett álló kis asztalkán árválgató gyertyát. A láng fellobbant, fényt lopott a helyiségbe.

Összevisszaság és rendetlenség.

Elöntötte a pánik.

Zsúfolts és levegőtlen, mintha egy régi, elfeledett szobába lépett volna, melyet az enyészet birtokol. A polcokon egymás hegyén-hátán heverő térképtekercsek, mellettük megkopott címkéjű üvegek,